

Bogár László: „Demokratikus” háború

2024 április 10. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Újra kiderülni látszik, hogy a nyugatias demokrácia nem azt jelenti, mint amit naiv módon els?re gondolnánk, vagyis, hogy ez a „nép uralma”

A fennállásának 75. évfordulóját ünnepl? NATO leköszön? f?titkára fontos és tanulságos bejelentést tett, és

egyúttal két dologra kérte a tagországok vezet?it, bár a kett? valójában egy. Az egyik, hogy tegyék „megbízhatóbbá és kiszámíthatóbbá” az Ukrajnának nyújtott segítséget. A másik, ami talán még inkább figyelemre méltó, az az, hogy a támogatás a jöv?ben ne függjön attól, hogy az egyes tagországokban éppen milyen politikai párt kormányoz, vagy ahogy fogalmazott, Ukrajna támogatása nem függhet az egyes nemzeti politikáktól.

Igazából akár örülhetnénk is ezeknek a mondatoknak, mert így legalább megtudhattuk, hogy mit?l nem függ a NATO stratégiája, leginkább attól, hogy mit gondolnak e stratégiáról a NATO-t alkotó nemzetek. Most már csak egy kérdés marad, hogy ha ett?l nem függ, pontosabban nem ett?l függ a NATO stratégiája, akkor mégis mit?l?

Ne hamarkodjuk el a választ, mert egy nem akármilyen jelent?ség? kérdésr?l van szó. Itt ugyanis újra kiderülni látszik, hogy a nyugatias demokrácia nem azt jelenti, mint amit naiv módon els?re gondolnánk, vagyis, hogy ez a „nép uralma”, tehát, hogy az adott emberi közösség dönti el önmaga újrateremtésének legmegfelel?bb stratégiáját, hanem… hanem valami (vagy valaki) más. Tehát, hogy a nép csupán, mint hivatkozásai alap lett „névadója” a demokráciának, vagyis a népuralomnak. Nem mintha ez komoly meglepetés volna számunkra, hisz akinek van szemernyi önreflexiója, az eddig is tudatában volt ennek, ám a kérdés, hogy ha fel sem merül annak lehet?sége, hogy a demokráciában valóban a nép uralkodik, akkor mégis ki és hogyan gyakorolja az uralmat, nyilván teljesen illegitim módon, hisz az uralom gyakorlására egyedül a nép van „hivatalosan” felhatalmazva.

De még miel?tt erre az elég nehezen megválaszolható kérdésre rátérnénk, kanyarodjunk vissza kicsit a NATO-f?titkár nyilatkozatához, mert „operatív” módon konkrét javaslatot is tett az orosz–ukrán háború „demokratizálására”, amikor azt ajánlotta, hogy a tagországok évente százmilliárd dollárt fizessenek be GDP-arányosan, és akkor szegény h?sies honvéd?háborúját vívó ukrán nép kényelmesen „megbízható és kiszámítható” módon védhetné a hont.

Azt a talán nem lényegtelen kérdést, hogy van-e még egyáltalán „hon”, amelyet meg lehetne védeni, már a globális hatalomgazdaság Ukrajna területén ideiglenesen állomásozó „agro-business” részlegének ágensein kívül, mostanában nem illend? feltenni, és ha mégis feltennénk, választ a „demokratikus nyilvánosság” nagyobb dics?ségére aligha kapnánk erre a kérdésre. Ukrajna népessége harminc évvel ezel?tt még ötvenmillió felett volt, a ma „jelenlev?” népesség viszont a huszonötmilliót sem éri el, és tavaly, a becslések szerint legalább háromszor annyian haltak meg, mint amennyien születtek, ám a demográfia a legszigorúbban „embargós” téma, hisz a l?szeren kívül „él?er?t” („ágyútölteléket”) is le kell gyártani a honát véd?, és persze uralkodó pozícióban lév? ukrán népnek, mert, hogy egyik szavamat másikba ne öltsem, Ukrajnában is demokrácia van, s?t, ott van csak igazán. És hogy miként „gyártja le”, az nem tartozik a külvilágra, így azokra a NATO-tagországokra sem, akik ezt az évi százmilliárd dollárt átadják, persze nem az ukrán népnek, hanem az ?t „demokratikusan képvisel?” ukrán politikai vezetésnek.

A NATO-f?titkár e „spontán” érkezett javaslata mögött az egész általa kiprovokált háborúból most afganisztáni kivonulásához hasonló gyorsasággal kiszálló amerikai birodalom parancsa húzódik meg, ékes bizonyítékaként annak, hogy a NATO valójában nem más, mint az amerikai birodalom globális katonai üt?ereje európai részlegének „demokráciába csomagolt” formája. Ha ez megvalósulna, szerencsére nem fog, és hasonlóan gyors és persze szintén „demokratikus” módon Ukrajnát az Európai Unióba is felvennék, akkor ezzel lényegesen nagyobb küls? er?forráshoz jutna, mint amennyit békeid?ben saját erejéb?l, sokkal nagyobb népességgel képes volt el?teremteni. Amib?l az derülne ki, hogy igen jövedelmez? üzlet globális l?térként lízingelni egy országnak (és népnek) látszó objektumot. Annak is, aki lízingel, meg annak is, akit lízingelnek, egyes egyedül az ebbe belepusztuló népnek nem annyira jó üzlet, de lévén, hogy „népuralom” van, így a népet err?l szerencsére nem kell megkérdezni. Hová is jutnánk, ha minden kérdésben állandóan „csak úgy” kikérnénk a nép véleményét. Mint ahogy, legalábbis a NATO-f?titkár megnyilatkozását instruáló amerikai birodalom szerint a NATO-tagország népének a véleményét sem szükséges a témáról kikérni, legyen elég számukra az, hogy összedobhatják azt az évi százmilliárd dollárt.

Azért a f?titkár félreérthetetlen célzást is tett, hogy erre f?ként azért van szükség, mert az amerikai birodalom vélhet?leg „magára hagyja” Európát, de ezt megel?z?en még „megajándékozza” földrészünket a saját magáért viselt „felel?sséggel”, vagyis a parancs az, hogy Európa a továbbiakban saját költségére, vagyis a birodalom számára „ingyen” folytassa az éppen a birodalom által kiprovokált háborút, „dupla plusz jó”, mondhatnánk Orwell 1984 cím? disztópiájának szóhasználatával élve.

Donald Trump ígérete szerint kiszáll a háborúból, de az nem fogja érdekelni, hogy Európa erre miként reagál. A kérdés az, hogy az így demokratizált háború Európa uralmi struktúrái számára végre világossá teszi-e, hogy e diktátum elfogadása minden eddiginél súlyosabb helyzetbe sodorja a kontinens egészét. Az európai parlamenti

választások eredménye pontosan megmutatja majd tanulási képességük valóságos határait.

Bogár László

A szerz? közgazdász

www.magyarhirlap.hu

Ajánló